

PUTEVI

h. sabgir — stihovi

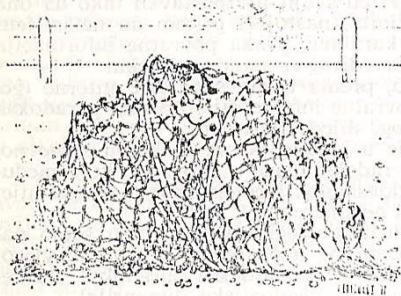
a. brusilovski — grafike

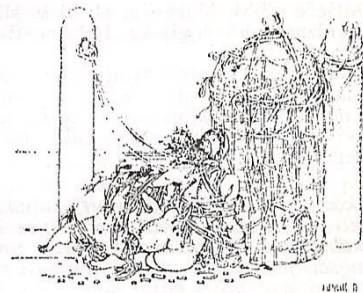
Neće nam biti ni slobode, ni buđenja
Ni rukom dragih usana milovanja.
Samo putevi... Gde ojačati u veri?...
I Liliputanci smo, i Guliveri.

U istom kolu, jedna smo familija.
Ubiti ga? Ali on — pa to sam ja!
I samo zato patim
Što se u sebi gubim.

Da, obaveze smo na sebe preuzeli.
U mrežu prilika smo se uhvatili.
I najbolji umovi se u njima gube.
Nismo robovi, pre smo — ribe.

Ni misli, ni drukčijeg života nema.
Vezan si za dom i porodicu.
Za zemlju, susede, staru šamlicu...
Da, zaklanja te zlatnog kaveza sena.

— Proklet bio — o pojedinče!
— Vidi, šta je naš Sokrat smislio,
Kao da smo svi vezani, kao šizici!
— Izgubio si se u svojoj metafizici.

Preveli: Gordana Stojković i
Aleksandar Brašnjarević

Možda sam Prometeju sličan.
Ali ja svoje muke volim.
Uz to se još i zabavljam:
Da sam slobodan zamišljam.

Kuda taj teret vučem?
Nisam mučenik, ali sam postao.
Život pod kamenom. A kad umrem.
Kamen će mi taj pijedestal biti.

HENRIH SABGIR (1928) priznat je kao izvanredan dečji pesnik, ali poznat i kao vrlo interesantan pesnik od 1959. P. objavio u samizdatskom časopisu »Sintaksise SSSR« u rukopisu kruži nekoliko zbirki pesništva (»Glasovi«, »Čitanja«, »Pesalnik«, »Soneti na kosu-ijama« i dr.). Bavi se i dramaturgijom.

Od okova oslobođenje,
Kao ponovno je rođenje.
Samo se onaj rada
Koji se osiobada.